

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Til § 1.

Ved Lov Nr. 31 af 17. Marts 1882 blev Indenrigsministeren bemyndiget til at meddele Stadfæstelse paa Statutter for en Kreditforening af Grundejere i København og Omegn bl. a. paa det i Lovens § 1 litra a. fastsatte Vilkaar, „at der i Foreningen er anmeldt Interessenter til et Beløb af mindst 1 Million Kroner, hvis Ejendomme er beliggende paa Staden Københavns Grund, i Frederiksberg Bydistrikt eller i de Dele af Brønshøj, Taarnby og Hvidovre Sogne, for hvilke der henholdsvis under 27. September 1876, 28. Februar 1877 og 14. Oktober 1878 af Justitsministeriet er stadfæstet Bygningsreglementer“. Som Følge af de siden 1882 stedfundne Indlemmelser under Københavns Kommune er imidlertid Frederiksberg Kommunes Landdistrikt, der ifølge Lovens oven citerede Bestemmelse ikke hører til Kreditforeningens Laaneomraade, kommen til at udgøre en lille Enklave indenfor dette. Indenrigsministeriet har derfor anset det for rimeligt at imødekomme et af Foreningen fremsat og af Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg enstemmigt tiltraadt Ønske om, at der maatte blive søgt tilvejebragt fornøden Lovhjemmel til, at Foreningens Laaneomraade kan udvides til at omfatte Frederiksberg Kommunes Landdistrikt.

De Dele af Brønshøj, Taarnby og Hvidovre Sogne, som nævnes i Loven af 1882, nemlig Utterslev By i Brønshøj Sogn, en Del af Sundbyvester og af Sundbyvester i Taarnby Sogn samt Valby og Kongens Enghave i Hvidovre Sogn, er nu alle indlemmede under Københavns Kommune, jfr. Lovene Nr. 50—52 af 3. April 1900 og Bekendtgørelserne Nr. 68—70 af 18. April s. A. Foreningens Laaneomraade vil herefter — naar Frederiksberg Landdistrikt inddrages under samme — omfatte Københavns og Frederiksberg Kommuner.

Til § 2.

Ved § 1 litra f. Nr. 2 i fornævnte Lov af 17. Marts 1882 stillede som en for Københavns Kreditforening særlig Betingelse, at Interessenterne til Foreningens Administrations- og Reservefond halvaarlig skulde betale mindst $\frac{1}{2}$ pCt. af, hvad Gælden til enhver Tid overstiger Pantets halve Vurderingssum. Tanken hermed var at kræve en Slags Risikopræmie, fordi Kreditforeningen mentes at ville yde højere Laan end de øvrige Foreninger og altsaa at ville virke som en Art Hypotekforening (Rigsdagstidenden 1880—81 Tillæg A. Sp. 4401—04). Dette Formaal er senere blevet overflødiggjort ved Oprettelse af særlige Hypotekforeninger, og ligesom den i Statutterne fastsatte Maksimumsgrænse for Laanenes Størrelse, nemlig $\frac{3}{5}$ af Taksationsværdien, er i Overensstemmelse med Lov af 20. Juni 1850, saaledes er der for andre Kreditforeninger fastsat samme statutmæssige Maksimumsgrænse. Den faktiske Udlaansgrænse for de af Københavns Kreditforening ydede Laan overstiger derhos ikke væsentlig de andre Foreningers Udlaansgrænse; Foreningens gennemsnitlige Udlaansgrænse er ca. 49 pCt. af Vurderingssummerne.

Overfor det af Kreditforeningens Bestyrelse fremsatte og af Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg enstemmigt tiltraadte Ønske om Ophævelse af Forpligtelsen til at yde det ommeldte Tillægsbidrag til Administrations- og Reservefonden har Ministeriet ment, at der foreligger tilstrækkelig Grund til under de nu forandrede Forhold at ophæve denne Forpligtelse, der kan virke noget hemmende for Foreningens Virksomhed, og som er af ringe Betydning for Foreningens Økonomi, idet Beløbet kun udgør ca. 16,600 Kr. aarligt, medens Foreningens Overskud i 1913 udgjorde 606,000 Kr.